

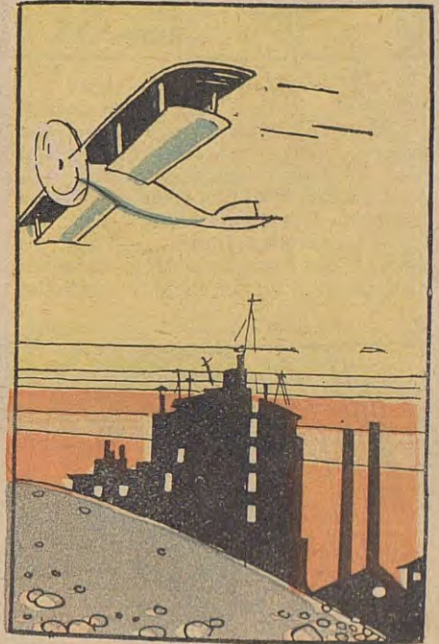
WEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

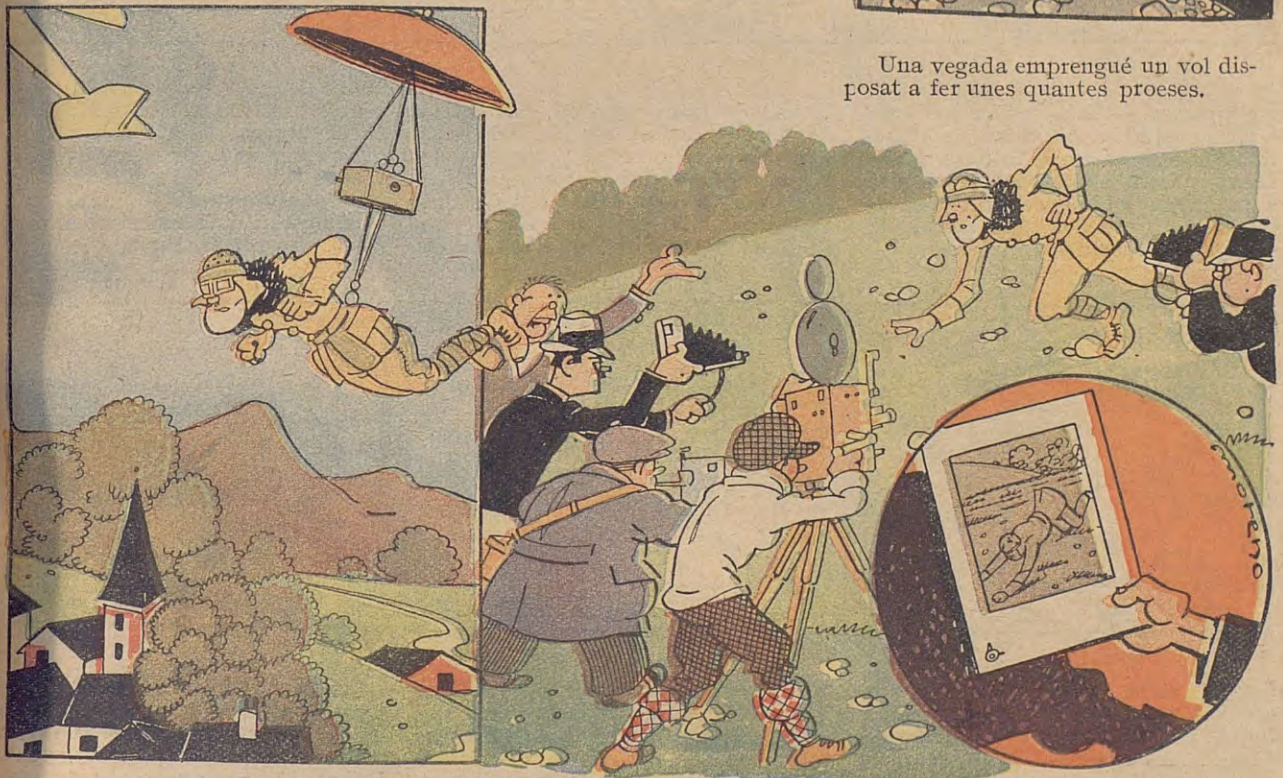
LA PEGA



Mr. Pa Surrat era l'inventor d'un formós paracaigudes.



Una vegada emprengué un vol dispost a fer unes quantes proeses.



Es llençà des d'una alçada esglaiadora penjat del seu paracaigudes en mig de l'admiració dels que el miraven i realitzà un seguit de temeritats més.

En arribar a terra fou ovacionat i els fotògrafs el varen enfocar per tots cantons. Però, oh dissort! en aquell moment ensopegà i caigué a terra.

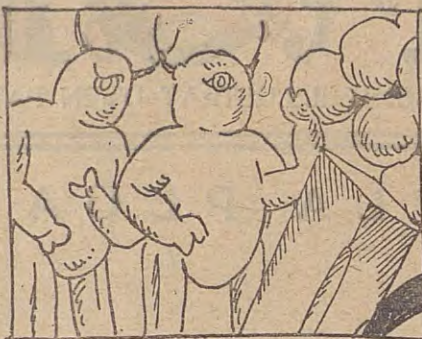
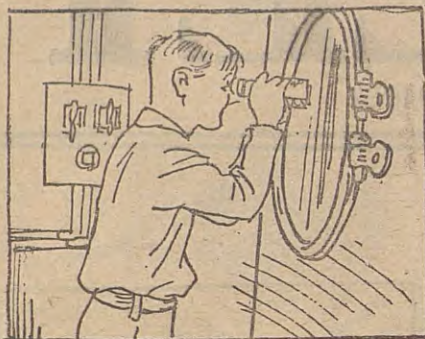
L'endemà totes les revistes il·lustrades publicaven una fotografia de l'«inventor del paracaigudes ensopegant» i fent una caiguda grotesca. El destí li havia dedicat una de les seves brometes.

Un viatge a la lluna

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

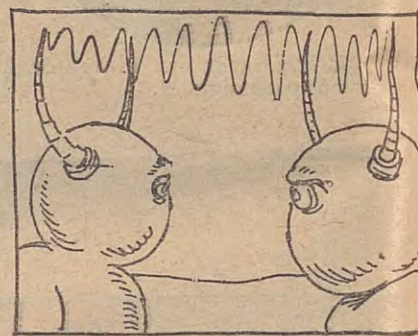
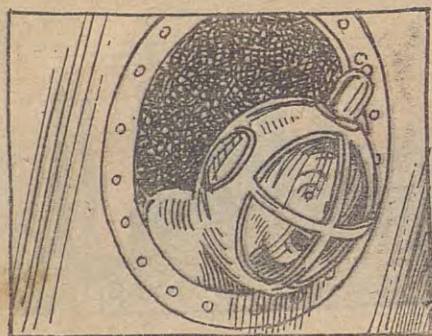
Dibuixos d'en MIRET



El que el sobtà primer fou el seu aspecte ferotge, que val a dir no li féu gaire il·lusió; tenien sols un ull, i a cada costat d'ull una mena de banya o antena. I ara! no tenen bocal.. es digué meravellat James...—Vaja, no deixa d'ésser un avantatge, almenys així no tindran intencions caníbals!

Continuant l'anàlisi s'adonà que tenien dos jocs de braços, i que els uns eren prims i els altres atlètics... (Això ja no era tan esperançador). Els moviments eren com mecànics, sense gràcia, diria's ideal per Marinetti. James féu apropar més encara l'aparell ja sola-

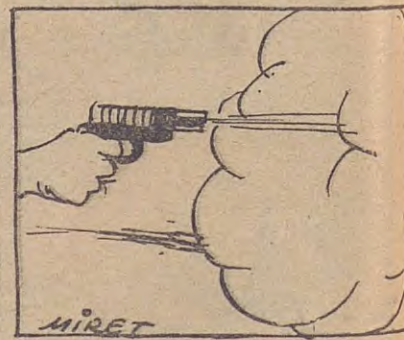
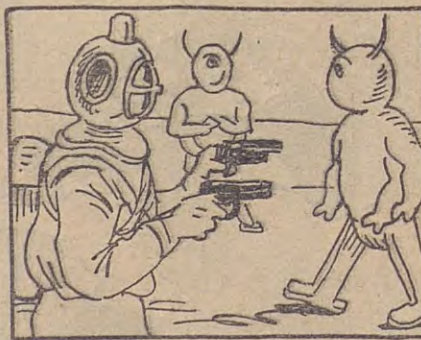
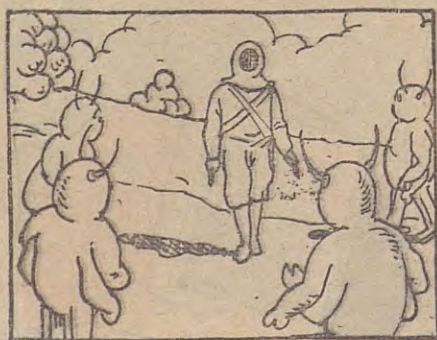
ment cinc metres el separava de lluna. Es colocà el vestit com un bus de respiració artificial i es disposà a afrontar els perills que poguessin sobrevenir. Obrí el finestró i tragué el cap, ço que vist per aquells éssers estranys, els produí tal espant que fugiren esverats



a amagar-se. — Vaja, es veu que per aquí també hi ha «gallines», es digué irònic el descobridor de la lluna. Aprofitant aquesta avinentesa es disposà a posar peu a lluna, cosa que féu armat de dues pistoles i una carrabina. Es dirigí a l'encontre dels estranys ha-

bitants del nostre satèl·lit, que refets del primer ensurt sortien dels seus amagatalls, i no pogué per menys de sorprendre'l el comprovar que no deien res, amb tot i que l'aparell de què anava revestit disposava d'uns ampliadors dels sorolls, que li haurien

permès sentir la més dissimulada veu. En canvi per les actituds era evident que s'entien i es comunicaven. Llavors se li ocorregué que potser feien com les formigues a la terra, que es comuniquen de pensament a pensament, com per una mena de ràdio-tè-



lepatia, sense necessitat de modular cap so... vet aquí, perquè no tenien bocal.. però... ¿i per menjar? pensà James. Més endavant ho sabrem, es respongué ell mateix,

Ocupat amb aquestes cavilacions, no es distraigué per això i es donà compte que anaven a voltar-lo estra-

tègicament. A ço que ell protestà a grans crits, sense obtenir l'efecte desitjat. Llavors els apuntà amb una pistola a cada mà, però els estranys éssers que el voltaven no semblaren fer-ne cas (naturalment no sabien el perill que allò era). Esverat James, féu foc damunt un d'els més atrevits i tocat

en un braç es desinflà com una bomb amb l'esglai corresponent dels seus companys que fugiren espaordits, recollint el ferit com qui arreplega un baieta.—Es veu que els he impressionat!—pensà més animat en James.

(Seguirà)

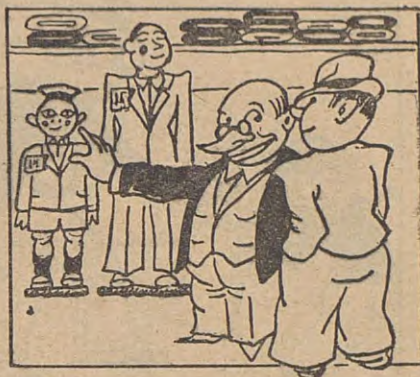
L'envejós castigat



Vull que compris un vestit per al teu germà petit.



Com l'enveja el va roent el noi va un xic descontent.



Aquests vestits que aquí veu tots dos són del mateix preu.



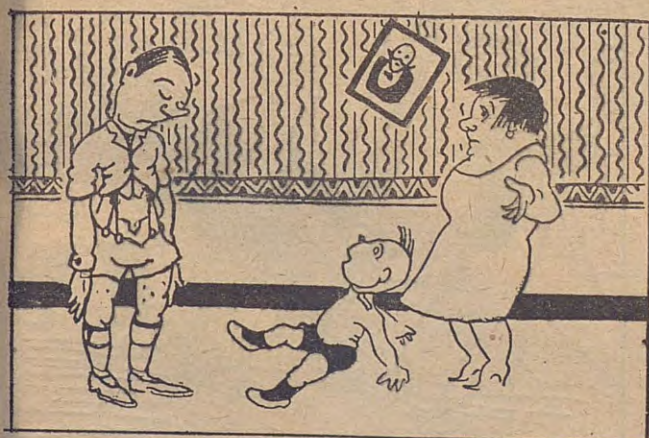
I això al noi tant ha temptat que per ell se l'ha quedat.



El càstig se li presenta en forma de gran tormenta



Tant i tant s'es à mullant que el vestit es va escurçant.

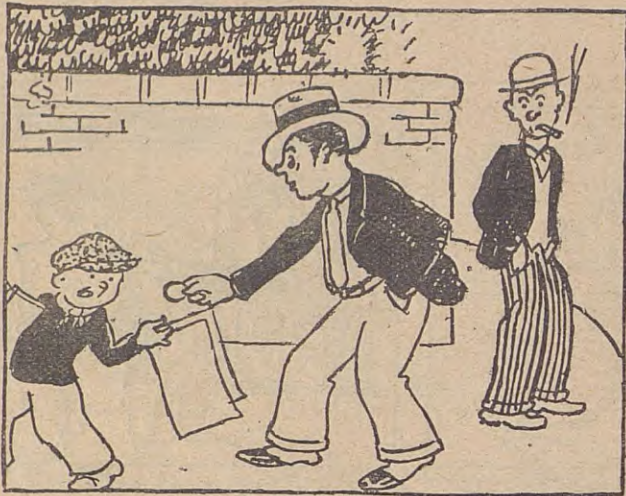


I queda tan encongit que ve a mida pel petit.

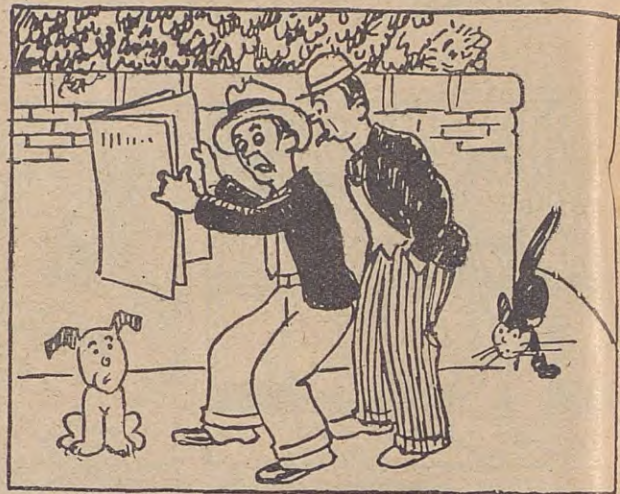


La Providència en 'quest cas ha fet de pare pedaç.

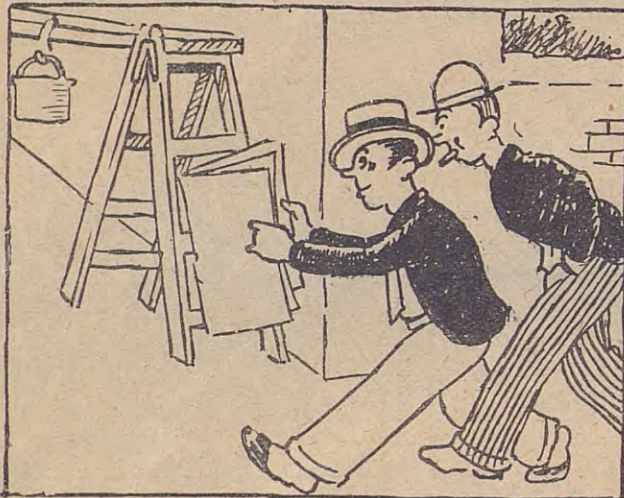
EL TAFANER



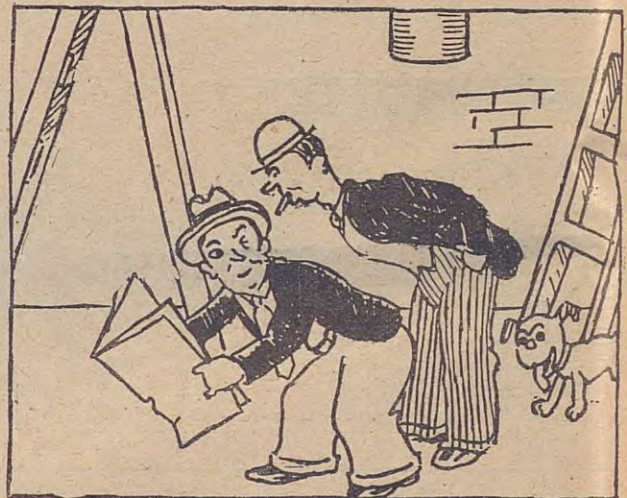
En Pau compra un diari per assabentar-se de les noves del dia.



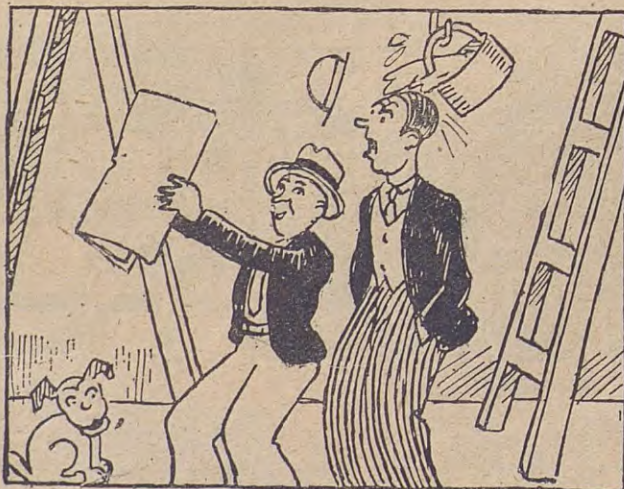
Quan més interessat estava llegint, veu que un tranquil l'anava seguint.



Cansat de donar voltes per treure-se'l de sobre en girar una cantonada veu una parada de pintor i li acut una idea per desenpallegar-se d'aquell individu.



Com aquell que no s'hi ha fixat fa seguir l'individu fins dessota mateix del pot de pintura...



Alçant el diari de sobte, l'altre dona un cop de cap al pot...

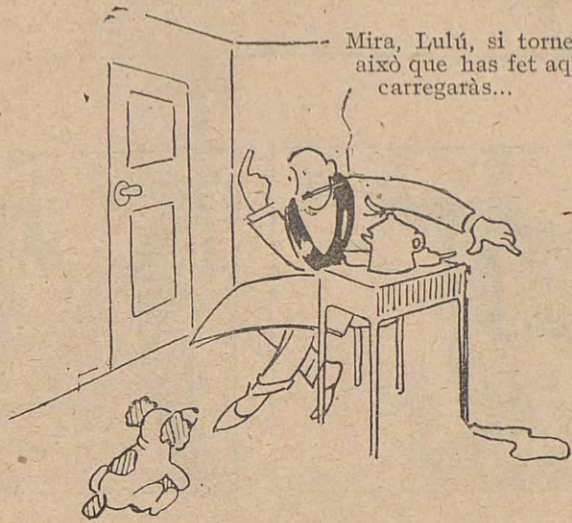


se li tomba la pintura per sobre i queda com una gallina mullada.

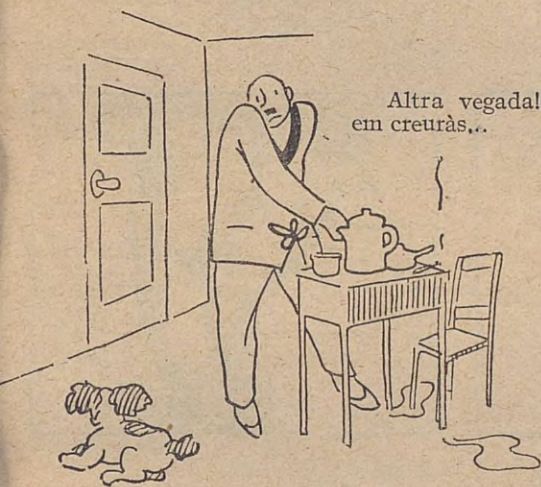
Error judicial



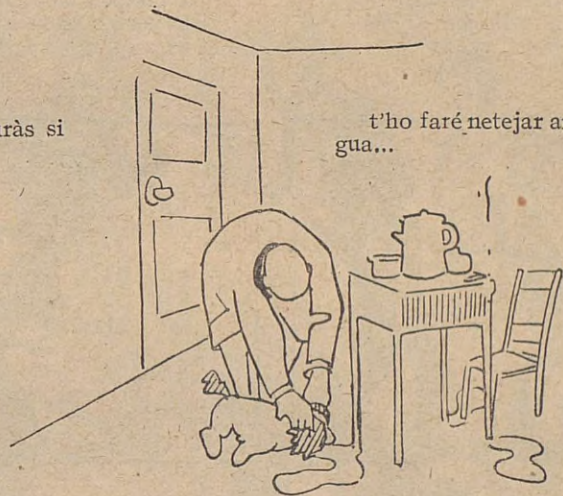
Deixa'm llegir què diuen de nou...



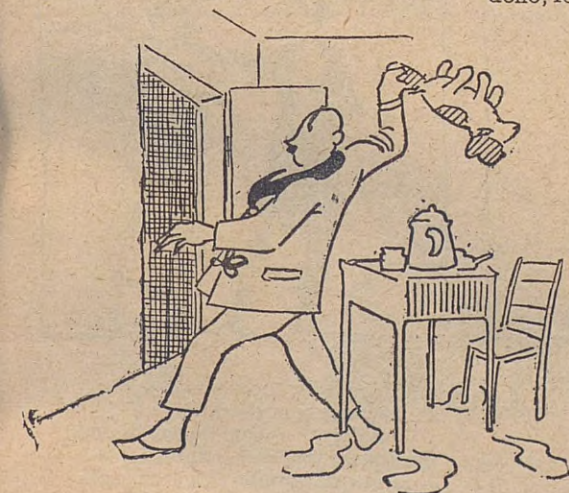
Mira, Lulú, si tornes a fer això que has fet aquí te la carregaràs...



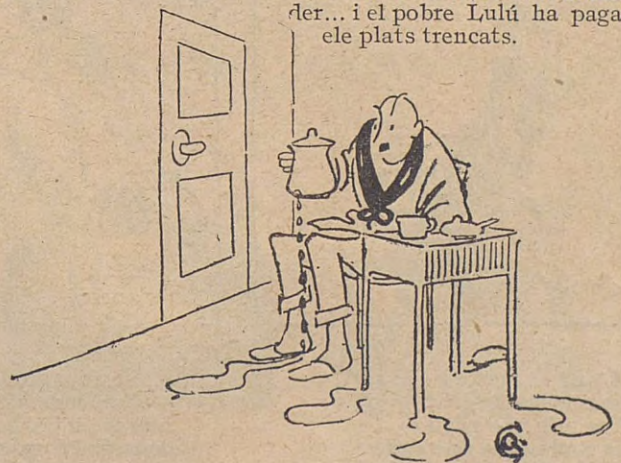
Altra vegada! ara veuràs si em creuràs...



t'ho faré netejar amb la llengua...



Aquesta volta no t'ho perdono, fora d'aquí... cap al carrer

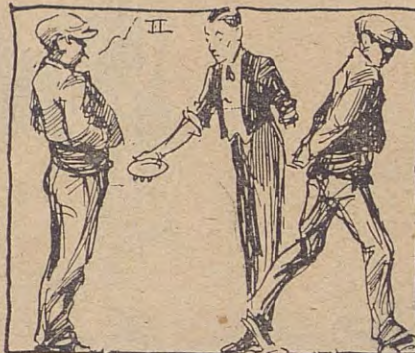


Caram! vet aquí tant mullader... i el pobre Lulú ha pagat els plats trencats.

Fracàs productiu



I a la fira de Riubò hi ha un prestidigitadò que trebal'a molt rebé però el públic que ja en té massa d'aquells jocs de mà ni tan sols se'l vol mirá.



I passa, naturalment que el recapte és indigent i el pobre artista no té pa a la post ni vi al cellè. Ara per poder menjá rumia quina en farà.



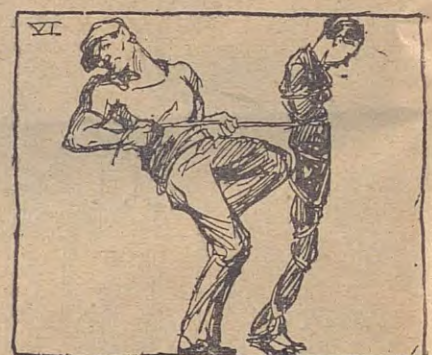
I la que fa és la següent: Per tal d'atraure la gent anuncia amb veu vibrant un nou truc despampanant: — Que en lligui bé qualsevol i em deslligaré tot sol.



La gent li acut de seguit i ja un de més atrevit pren la corda per lligá'l. Ell s'hi presta tot formal i amb cordill d'un fort capdell és lligat com un farcell.



Com ja hi està acostumat es desfà molt aviat i la gent desenganyada exclama: Quina enredada! Ja ho tenien convingut! I ni cine no hi han caigut.



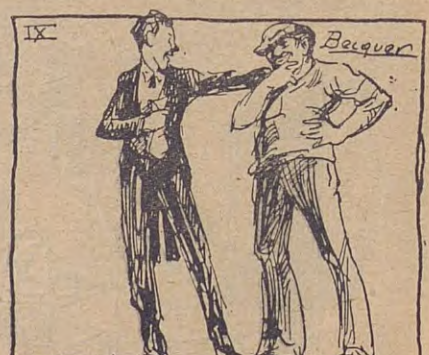
Llavors un home, semblant, pel vestit, un navegant, diu:—Ara no es desfarà. Els marins sabem lligá i fer el nus molt ben fet.— I el lliga com un paquet.



L'artista s'esforça molt sens lograr quedar-se solt. Per més que es gira i regira la corda gens no s'estira ni el nus no es vol afluirar per més que ho vulgui provar.



A la fi diu decebut: — Em rendeixol! M'ha vençut! Llavors el públic content dóna diners galantment al mariner vencedor qui deslliga el pobre actor.



I tots sols, moments després es parteixen els diners tot dient: — Que bé ens ha anat aquest truc ben combinat! — I és que aquells dos eren socis que així feien sos negocis.

LA SOLUCIÓ

XANG-SING-SING, emperador del Gran Imperi del Mig es trobava prenent el te al seu palau de Pequín quan un esclau anuncià l'arribada de Wu-Leu-Wi, el seu primer ministre qui venia tot amoïnàt i entrà brusquement prescindint ben bé de la meitat de les genuflexions de rúbrica.

— ¿Qui t'empeny que tant camines?— li demanà Xang-Sing-Sing.

— Gran senyor, el mandarí Ting-Ka-Les ha tornat a revoltar-se amb un exèrcit de vint mil cues.

— Això porta cua!— féu l'emperador.— Però ¿no era a la presó, Ting-Ka-Les?

— Ja hi ha estat vint vegades en dos mesos, Majestat, i no hi ha manera de fer que s'hi quedi.

— Com? Doncs, ¿per què serveixen les reixes i les cadenes?

— Són inútils. Ja sabetu que Ting-Ka-Les és un home d'una força colossal i no hi ha parets ni reixes que el puguin empresonar.

— I els guardes, ¿per què no el vigilen?

— Com que és tan ric, té mil medis per comprar-los i el deixen fugir.

— Llavors, doncs, ¿què cal fer? Es del tot necessari que aquest home s'estigui a la presó o que mori. Altrament no hi haurà mai pau a la Xina.

— Matar-lo no és possible. El poble l'estima tant que la seva mort duria una revolució molt més grossa.

— Doncs cal empresonar-lo de tal manera que no pugui fugir.

— Ja us he dit, Majestat, que hem fet tot el que hem pogut i no hi val.

— ¿I per què es revoluciona? Potser concedint-li el que demana s'apacigaria.

— Reclama un càrrec oficial, una cartera de ministre o altra cosa així. Es creu molt savi i té la mania que no se li reconeixen els mèrits.

— Doncs fem-lo director general d'alguna cosa...

— Impossible, Majestat. És un ruc acabat que espatlla tot el que toca.

— El podríem fer Inspector en Cap de les cues dels súbdits xinesos.

— Al cap d'una setmana els faria anar tots a la «garçon»... Fa un any vaig provar de fer-lo director dels escorxa lors de gossos i enlloc de gossos feia matar garrins. Figureu-vos, Ma-

jestat, els fidels budistes menjant tocinol

— Doncs ho has de resoldre d'una manera o altra. Me'n vaig a la ciutat Prohibida a reposar vuit dies i quan jo torni, Ting-Ka-Les ha d'ésser mort o empresonat, o pacificat. Si no, el teu cap perilla.

En Wu-Leu-Wi sortí tot capficat de la imperial presència i s'encaminà a veure Xec-Pam-Bum, comandant de la guarnició de Pequín.

— He sabut que avui Ting-Ka-Les atacarà el Portal Daurat— li digué aquest.— Què hem de fer.

— No obriu, però tampoc no us defenseu. Poseu bandera blanca i digueu-li que esperi fins demà al matí que vull parlar-li en so de pau. Ara vaig a rumiar el que li he de dir.

Al dia següent, Wu-Le-Wi i Ting-Ka-Les estigueren conferenciant més

d'una hora. Quan acabaren llur entrevista, la pau estava firmada i Ting-Ka-Les ingressava a la presó.

Vuit dies més tard, l'emperador Xang-Sing-Sing tornava al seu palau i feia cridar el seu ministre.

— ¿Com està l'afer Ting-Ka-Les?— li demanà.

— Resolt, Majestat. Ting-Ka-Les és a la presó.

— ¿I no s'escaparà?

— No, pel compte que li té.

— ¿Com vols dir?

— Que si fugís perdria l'empleu que li vaig donar, per accontentar-lo de Director de la Presó Imperial.



LA FORÇA DE LA COSTUM

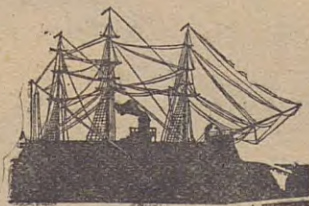
— Miri si és barat. Un parell, 8 pessetes... dos parells, 15...

— I tres un ral, no?

Gran concurs d'ombres xinesques



729— M. Patau



730— Josep Cabruja



731— Joan Orsellí



732— Jacint Conill Orriols

Redacció: Administració: Cardenal Casañas, 4
Impremta: Carrer de Muntaner, 24, 1a planta

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Ens mostra aquesta ocasió que el foc pot sè un succés bò.



Un matí, veu en Balaga que al seu hort hi ha entrat la plaga



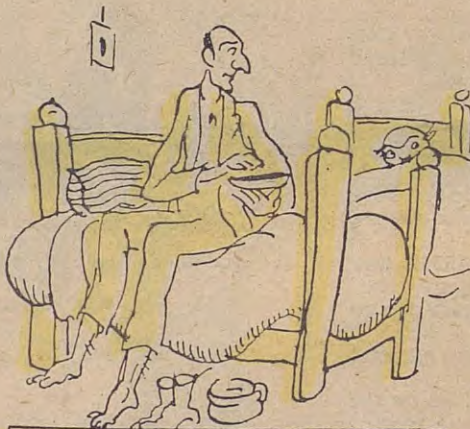
Cols, mongetes i lletugues estan tots ben plens d'erugues.



Compren una «Antiplaguina» feta a base de benzina.



Amb ella reguen bé l'hort i així tota cuca mor.



Després se'n van a dormir ben tranquils, fins al matí.



Un trinxeira afamat de nit a l'hort s'ha ficat.



Li cau la pipa amb el vent i la benzina s'encèn.



El lladre fugí com un llamp mentre tot l'hort se'n va en flam

— Ens farem rics si això dura collint cuita la verdura.